

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3737

гр. София, 29.01.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
закрито заседание на 29.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

като разгледа дело номер **13572** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на Ш. Н. Е. М., гражданин на Е., съдебен адрес: [населено място], 1000, [улица], ет.4 адвокат О. И. Б., срещу Отказ за издаване на виза от първи секретар, консул при Генерално консулство на Република България в К..

С Разпореждане №719/07.01.2026г. производството по делото е оставено без движение, като на жалбоподател е предоставена възможност да отстрани нередовностите по жалбата, като представи пълномощно в полза на адв. Б. с писмена молба, с препис за ответника, да формулира и обоснове допустимост на оспорването съгласно чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, а именно, че оспореният отказ засяга неговите основни права и свободи по ЕКПЧ. С молба от 22.01.2026г, депозирана от пълномощник е представил копие на адвокатско пълномощно за осъществяване процесуално представителство по делото, като за допустимост на оспорването по чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ посочва, че е лишен от право на образование, което е гарантирано в чл.2 от Протокол №1 към ЕКПЧ, което е основно конвенционно право, като всяка мярка, водеща до такова лишаване подлежи на контрол за законосъобразност, пропорционалност и недискриминационност.

Съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

В конкретния случай се оспорва отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“, именно по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от закона.

Видно е, че в подадената жалба не се сочи никакво нарушение на права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Според заявеното в молбата от 22.01.2026г, само се отбелязва засягане правото на образование, гарантирано в чл. 2 от Протокол 1 към ЕКПЧ.

Съдът намира така изложените доводи за неоснователни.

Съобразно законовата норма на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на виза, подлежат на оспорване, само когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по ЕКПЧ. Видно от подадената жалба, в нея не се сочи такова засягане на правата, а само се твърди, че е засегнато правото на образование, което право обаче не представлява основно право защитимо от ЕКПЧ.

Така твърдяното право на образование, не означава, че образованието следва да се осъществява на територията на точно определена държава. В тази връзка това право не представлява основно право, което е защитимо от ЕКПЧ, за да е допустимо съдебното обжалване.

Следва да се отбележи, че по адм. д. № 5506/2017г. по описа на АССГ е разгледана жалба, срещу отказ за издаване на виза тип „Д“, в която жалба са изложени доводи за нарушено право на образование, като с решение № 5445/21.09.2017г. е отменен постановения отказ. С Решение № 1947/13.02.2018г. по адм. д. № 12688/2017г. по описа на ВАС – Седмо отделение е обезсилено решението на АССГ и е оставена без разглеждане подадената жалба, като касационната инстанция е приела, че не се сочат нарушения на ЕКПЧ.

Действително, както се посочи по – горе в жалбата се споменава нарушено право на образование по в чл. 2 от Протокол 1 към ЕКПЧ, но правото на образование не представлява основно право защитимо от ЕКПЧ, каквото е изискването на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ за допустимост на жалбата.

Видно е, че в част I на ЕКПЧ са изброени основните права и свободи, които са защитими от тази конвенция, като между тях не е включено правото на образование. В чл. 2 на Допълнителен протокол към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, ратифициран със закон, приет от Народното събрание на 31.07.1992г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992г., е регламентирано правото на образование, но видно от преамбюла на този протокол изрично е предвидено, че са приети и други права и свободи освен включените вече в част I на ЕКПЧ.

В този смисъл, доколкото правото на образование е включено в допълнителния протокол, същото не представлява основно право, защитимо от ЕКПЧ, както изрично предвижда нормата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ.

В тази връзка следва да се има предвид и практиката на ВАС изразена в определение № 7964/26.06.2024г. по адм. д. 6409/2024г. на ВАС – Трето отделение, според което правото на труд, също не представлява основно право защитимо от ЕКПЧ, както и Определение № 3009/21.03.2025г. по адм. д. № 2175/2025 г. по описа на ВАС – Четвърто отделение, по повод право на придвижване.

Разноски по настоящото дело от страна на ответника не се претендират, поради което не се присъждат.

Водим от горните съображения и на основание чл. 159, т. 1 от АПК Административен съд София-град, III отделение, 67-ми състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Ш. Н. Е. М., Гражданин на Е., [дата на раждане] г, чрез адв. О. И. Б., срещу Отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България, постановен от първи секретар, консул при Генерално консулство на Република България в К. – Е., по заявление от 24.08.2025г.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 13572/2025г. по описа на Административен съд София-град, III отделение, 67 състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението, пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: